

USNESENÍ

Krajský soud v Brně ve veřejném zasedání konaném dne 7. listopadu 2024 o odvolání obžalované I.D., nar. XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 18.7.2024, č.j. 1 T 37/2024 - 199,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované **zamítá**.

Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem byla obžalovaná I. D. uznána vinnou ze spáchání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustila tím, že v přesně nezjištěné době ve večerních hodinách dne 4. listopadu 2023 v rodinném domě na adrese XXXXX, ač si byla vědoma své tělesné převahy, úderem střední intenzity otevřenou dlaní ruky udeřila svoji nezletilou dceru XXXXX, narozenou XXXXX, do oblasti obličeje, čímž jí způsobila vznik červené krevní podlitiny na pravé části tváře o velikosti 6 cm x 6 cm, připomínající otisk prstů ruky, přičemž následkem úderu nezletilá upadla a hlavou narazila do zdi, čímž jí vznikla červená krevní podlitina na levé části tváře zasahující do oblasti čela a vlasové části o velikosti 11 cm x 9 cm a červená krevní podlitina o velikosti 3 cm x 4 cm ve spodní části levé tváře, což si vyžádalo lékařské ošetření nezletilé v XXXXX s následnou hospitalizací na dětském oddělení v období od 6. listopadu 2023 do 8. listopadu 2023, kdy nezletilá utrpěla v souhrnu poranění lehká s lokální bolestivostí po dobu několika dnů s omezením v obvyklém způsobu života, které nepřekročilo hranici sedmi dnů. Obžalované byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti šesti měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovaná zavázána povinností zaplatit na náhradu majetkové škody poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky, se sídlem Kodaňská 1441/16, 101 00 Praha 10, IČ: 47114304 částku ve výši 13 984 Kč. Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu byla poškozená nezl. XXXXX, narozená XXXXX, zastoupená opatrovníkem ustanoveným pro výkon práv zákonného zástupce v trestním řízení Mgr. Kateřinou Kolářovou Justovou, advokátkou se sídlem náměstí Svobody 87/18, 602 00 Brno, odkázána s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání obžalovaná, která je zaměřila do všech výroků. Připustila, že své dceři XXXXX dala facku, ale není pravdou, že jednala úmyslně a facku jí dala úmyslně. Obžalovaný zopakovala, že ke skutku došlo nešťastnou náhodou, že stála k dceři s doširoka rozevřenými rukama, a dávala své dceři tím na výběr ať se sama rozhodne, zda ji obejmou nebo nikoli. Uvedla, že tuto praktiku už předtím uplatňovala několikrát. A pokud dcera přistoupila a objala ji, tak ji objala také a situace se uklidnila. Uvedla, že v tomto případě ji nečekaně kousla mladší dcera, obžalovaná se lekla, prudce se otočila k mladší dceři, čímž zavadila prsty levé ruky o tvář starší dcery. Poukázala na to, že pokud by ji chtěla dát úmyslně facku, tak by ji nedala prsty, ale dlaní, jak se běžně facka dává. Co se následně stalo, si uvědomila až později. Obžalovaná namítala, že soud pouze subjektivně a bez důkazů poukazuje na nevěrohodnost její výpovědi u hlavního líčení, poukazuje taky na výpovědi učitelek, kde sdělila, že ke zranění dceři došlo pádem ze schodů. Na vysvětlenou obžalovaná uváděla, že neměla čas to učitelkám více vysvětlovat co se stalo, protože musela jít do práce. Sama z toho byla vykořeněná a stejně by jí nevěřily tak, jak jí nevěřil soud. Dále obžalovaná namítala, že pokud by jednala úmyslně, tak by neposlala dceru následující den do školy, a to ani dne 6. 9. 2023. Dále namítala, že úvahy soudu o tom, že pouhé zavadění prsty o tvář její dcery nemohlo zanechat na jejím těle takové následky, jaké byly zjištěny, jsou nepodložené úvahy, stejně tak jako že mohla dceru nanejvýš uhodit či plácnout. Úvahy o razanci úderu náprahem ruky jsou podle obžalované ničím nepodložené spekulace soudu. Také nebylo dokázáno, že všechna uvedená poranění na těle její dcery byly způsobené úmyslně a že odpovídají syndromu týraného, zanedbávaného a zneužívaného dítěte a že dcera byla ze strany rodičů fyzicky trestána. Obžalovaná měla za to, že soud rozhodl pouze na základě své libovůle, vyjádřil se pouze stroze, a to tak, že nevěří, že ke skutku došlo tak, jak popsala, což nepodložil žádným důkazem. Dále obžalovaná citovala judikaturu Ústavního soudu, ze které vyplývá, že z odůvodnění rozsudku musí být patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákona v otázce viny a trestu. Dále připomněla, že z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že z principů představujících neopomenutelnou součást práva na spravedlivý proces je povinnost soudu, svá rozhodnutí, řádně odůvodnit, přičemž se musejí vypořádat s námitkami uplatněnými účastníky řízení, a to způsobem odpovídajícím míře jejich závažnosti. Pokud soudy této zákonné povinnosti nedostojí, založí tím nepřezkoumatelnost jimi vydaných rozhodnutí. V podaném odvolání dále obžalovaná navrhla doplnit dokazování, a to výslechem svého manžela D.D., který byl v době popisované události doma, slyšel, co se děje a viděl, co se stalo. V petitu obžalovaná navrhla, aby Krajský soud v Brně rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou zrušil ve výroku o vině a trestu a zprostil ji obžaloby státní zástupkyně.
3. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, doplnil dokazování v intencích návrhu obžalované, které učinila v podaném odvolání, a dospěl k závěru, že odvolání obžalované je zcela nedůvodné.
4. Napadený rozsudek je výsledkem řízení, ve kterém bylo postupováno v souladu s trestním řádem a nedošlo v něm k žádným procesním vadám, v důsledku kterých by bylo namístě jeho zrušení z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Soud prvního stupně ve věci provedl všechno potřebné dokazování tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Jestliže odvolací soud doplnil dokazování svědeckou výpovědí D.D. stalo se tak na základě důkazního návrhu obžalované v podaném odvolání, když v dřívější fázi trestního řízení manžel obžalované využil svého práva jako manžel obžalované odepřít svědeckou výpověď.
5. Svědek D. D. u veřejného zasedání se k předmětnému konfliktu vyjádřil v tom směru, že byl v té době v domě, pohyboval se však v jiných místnostech, slyšel hádku mezi svými dcerami, manželka je uklidňovala. Svědek popsal, že manželka měla takovou metodu, že když bylo dítě zahnáno „do kouta“, tak měla roztažené ruce, aby se objalo. Tehdy to také udělala, neviděl to, ale slyšel, jak jí Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová

říká „XXXXX, pojď, já tě obejmů“. Zopakovala tu větu několikrát. Pak slyšel od manželky větu „J., co děláš?“, že v té době manželku mladší dcera kousla a manželka, jak se otočila, tak jí bouchla. Jak svědek uvedl neviděl to, jen to slyšel. Slyšel, že pláč byl starší dcery byl jiný než obvykle. Před tím řvala ze vzteku a pak to bylo jiné. Ptal se, co se stalo a manželka mu řekla, že ji chtěla obejmout, ale bohužel ji bouchla. Po doplnění dokazování před odvolacím soudem výsledkem svědka D.D. nemohlo dojít ke změně skutkových zjištění, které učinil soud prvního stupně, jehož závěry jsou výsledkem pečlivého hodnocení důkazů učiněných dle ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, jak ještě bude dále zmíněno. Lze proto uzavřít, že námitky, které jsou rozvedeny v podaném odvolání, jsou pouze opakováním její obhajoby, kterou uplatnila v řízení před soudem prvního stupně. Ten se s ní však v odůvodnění napadeného rozsudku beze zbytku vypořádal, neboť velmi podrobným způsobem rozvedl, proč neuvěřil obhajobě obžalované, a naopak z jakých důkazů vycházel při rozhodování o její vině. Nejednalo se o libovůli soudu bez důkazů, jak obžalovaná namítala v podaném odvolání. V tomto směru soud prvního stupně především poukázal na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, když znalec měl k dispozici lékařské zprávy i fotodokumentaci o zraněních, která utrpěla ze strany obžalované její nezletilá dcera XXXXX, nar. XXXXX. Soud prvního stupně vnímal svými smysly a hodnotil výpověď obžalované, která před ním uvedla stejnou verzi, jako v podaném odvolání. Přitom soud prvního stupně konstatoval, že při popisu incidentu působila velmi nepřesvědčivě a téměř totožně zopakovala své písemné podání. Nevěrohodnost obžalované dokládá změna verze příčiny poranění poškozené. Jak vypověděly učitelky mateřské školy, obžalovaná jim dne 6. 11. 2023 v ranních hodinách vysvětlovala zranění dcery tím, že dcera spadla ze schodů vedoucích na půdu. Stejná tvrzená příčina je uvedena v přijímací zprávě XXXXX. Také odvolací soud je přesvědčen, že pokud by obžalovaná o dceřinu tvář skutečně omylem zavadila a byla to nešťastná náhoda, neměla by důvod vymýšlet si verzi s pádem ze schodů, a paním učitelkám i v nemocnici by situaci popsala a vysvětlila.

6. Je výsadním právem soudu prvního stupně provedené důkazy hodnotit, přičemž ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, a to zásada volného hodnocení důkazů. Odvolacímu soudu nepřísluší z podnětu podaného odvolání měnit skutkové, respektive právní závěry jen proto, že se odvolatel domáhá jiného hodnocení důkazů. Obecně možno konstatovat, že dokonce ani za situace, pokud není skutkový stav správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nebyly správně hodnoceny důkazy, nemůže nalézacímu soudu ukládat, jak má provedené důkazy hodnotit, ale může toliko uvést, v jakém směru má být případně důkazní řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat, zásadně však nesmí k samotnému způsobu hodnocení důkazů udělovat soudu prvního stupně závazné pokyny. Zasahovat do hodnocení důkazů nalézacím soudem lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Lze tedy obecně konstatovat, že zasahovat do hodnocení důkazů a následně eventuálně vytykat soudu prvního stupně nesprávné hodnocení provedených důkazů lze pouze tehdy, pokud případně nalézací soud provede některý důkaz, který následně nehodnotí nebo pokud hodnotí neprovedený důkaz, popřípadě pokud je hodnocení důkazů v extrémním rozporu s jejím obsahem. Takovéto skutečnosti však v projednávané věci nenastaly. Naopak soud prvního stupně všechny provedené důkazy vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a své úvahy stran hodnocení důkazů řádným způsobem odůvodnil tak, jak mu to ukládá ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu.
7. Možno shrnout, že soud prvního stupně na základě provedených důkazů a jejich hodnocení dospěl ke správnému závěru, že se obžalovaná dopustila jednání, tak jak je popsáno ve výroku o vině napadeného rozsudku. naplnila po subjektivní i objektivní stránce veškeré zákonné znaky pokusu přečinu ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku k § 146 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, neboť zjevně nepřiměřeně reagovala na chování své čtyřleté dcery, tedy dítěte mladšího patnácti let, tím, že poškozené dala facku na její pravou tvář střední intenzity, v důsledku níž poškozená upadla a hlavou narazila do zdi. Obžalovaná tedy začala uskutečňovat jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová

1 trestního zákoníku, avšak k jeho dokonání nedošlo, neboť zranění utrpěná poškozenou – červené krevní podlitiny na levé i pravé tváři a dále v oblasti čela zasahující do vlasové části ji neomezovaly v obvyklém způsobu života po dobu delší než 7 dnů, a proto je nebylo možné kvalifikovat jako ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odstavec 1 trestního zákoníku. Obžalovaná musela být přinejmenším srozuměna s tím, že útok vedený otevřenou dlaní do oblasti hlavy čtyřleté dcery v takové intenzitě, že nezletilá dcera upadla na zem a bouchla se o stěnu, je způsobilý vést k ublížení na zdraví, tedy k poruše zdraví, která znesnadňuje nikoliv jen po krátkou dobu obvyklý způsob života poškozeného a která vyžaduje lékařské ošetření. Znalec uvedl, že pokud by bylo ranou stejné intenzity zasaženo ucho, mohlo by dojít k protržení ušního bubínku, který se hojí cca 2-3 týdny.

8. Při úvahách, zda došlo k porušení principu subsidiarity trestní represe, resp. pojetí trestního práva jako ultima ratio, bylo třeba dospět k závěru, že bylo nutno již dle § 12 odst. 2 trestního zákoníku použít vůči obžalované trestněprávní předpisy a dovodit trestní odpovědnost, a nepostačuje vyvodit odpovědnost pouze podle jiného předpisu, zejména proto, že obžalovaná útočila proti zcela bezbrannému čtyřletému dítěti. S ohledem na výše uvedené skutečnosti, když v podrobnostech odkazuje odvolací soud na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se zcela ztotožňuje, byl výrok o vině shledán jako správný a byl potvrzen.
9. Při ukládání trestu nalézací soud důsledně respektoval všechny skutečnosti z tohoto pohledu rozhodné tak, jak mu to ukládají ustanovení §§ 37-41 trestního zákoníku. Na straně obžalované shledal dvě polehčující skutečnosti, a to její beztrestnost i to, že trestný čin zůstal ve stadiu pokusu. Přítěžující okolností pak byl ten fakt, že trestný čin byl spáchán na dítěti, navíc v postavení osoby blízké. Obžalovaná byla ohrožena trestem odnětí svobody od jednoho do pěti roků. Jestliže jí byl uložen trest odnětí svobody na samé dolní hranici trestní sazby, a to v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti šesti měsíců, pak tento nelze hodnotit jako nepřiměřeně přísný. Jedná se ryze o trest výchovný, který odpovídá jak osobě obžalované, tak i okolnostem případu.
10. Výrok o náhradě škody ve vztahu k Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR soud prvního stupně učinil dle § 228 odst. 1 trestního řádu, když poškozená se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody a provedeným dokazováním bylo prokázáno, že škoda ve výši 13.984 Kč vznikla protiprávním jednáním obžalované, když se jedná o náklady vynaložené na léčení nezletilé. S nárokem na nemajetkovou újmu pak byla nezletilá, resp. jeho opatrovník, odkázán podle § 229 odst. 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť k přiznání nemajetkové újmy je třeba provádět další obsáhlé dokazování, které přesahuje možnosti trestního řízení.
11. Z důvodů, jež jsou výše rozvedeny, bylo odvolání obžalované I.D. podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu,
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 7. 11. 2024

JUDr. Vlastimír Čech v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Radka Podruhová